

GIỮA VỢ CHỒNG

“**T**rời ơi! Tôi bỏ quên ví tiền dưới gối rồi!”

“Ồ, người giúp việc của anh chẳng phải là rất thật thà hay sao?”

“Đúng đấy, nhưng cô ta sẽ đem ví tiền giao cho vợ tôi!”.

VỘI VÀNG LỠ LỜI

Anh chàng nọ đến dự tiệc chậm, vội vàng ngồi vào chỗ, vừa thấy thịt lợn quay béo ngậy trước mặt liền vui mừng nói: “Hay quá, mình ngồi ngay bên cạnh con lợn béo.

Vừa nói dứt lời, mới phát hiện ra một bà rất béo ngồi bên cạnh đang chăm chăm nhìn anh ta, thế là anh ta vội vàng tươi cười giải thích: “Tất nhiên, đây là tôi nói con lợn sữa đã quay này!”.

CHƯA RA NƯỚC NGOÀI

Bác sĩ: “Cháu bé mắc bệnh sỏi nước Đức”.

Bà mẹ: “Sao lại như thế được? Nó chưa bao giờ ra nước ngoài!”.

ÔNG CHỒNG NÓI KHÔNG THẬT

Một bà lần đầu ra thành phố cùng chồng đi dạo chơi. Bà ta vội hỏi một cô gái: “Cô ơi, tôi hỏi thăm một chút, cô có nhìn thấy chồng tôi không?”

“Chồng bà?” Cô gái ngạc nhiên hỏi vặn.

“Phải, ông ấy đeo kính, tuổi khoảng bốn mươi”.

“Người đeo kính nhiều như thế này, tôi biết được chồng bà là ai!”

“Ông ấy từng nói với tôi, đàn bà trong thành phố họ thông minh hơn tôi cả trăm lần, hoá ra ông ấy lừa tôi”.

AI ĐANG GIỮ CỬA HÀNG

Một ông chủ cửa hiệu nhỏ được lập nên do ông ta rất cần kiệm, trước khi chết, cả nhà đều quây quanh giường.

Ông đau khổ mở đôi mắt không còn ánh sáng gọi: “Bà nó đâu?”.

“Ông ơi, tôi đang đứng bên cạnh đây!”

“Thằng con lớn?”

“Cũng ở đây”.

“Thằng hai, thằng ba, thằng tư”.

“Chúng nó đều đứng quanh giường của ông đây!”

“Con gái tôi đâu?”

“Năm chị em đều vào cả đây, đợi đưa ông đi!”

“Đồ khốn! Đây là ý của ai vậy?” Ông chủ nuốt nghẹn hơi kêu lên: “Không có một ai trông nom cửa hàng à?”.

KHÔNG THỂ THÀNH NHÀ

Có người hỏi một thi nhân (nhà thơ): “Vì sao thi nhân lại không giống tiểu thuyết gia, âm nhạc gia, thư pháp gia, triết học gia v.v... có thêm chữ gia ở sau, mà chỉ gọi là thi nhân?”

Một người khác trả lời xen vào: “Thi nhân ôm ấp tình cảm lãng mạn, đi khắp nơi tìm cảm xúc, thì làm sao mà có “nhà” được?”

Thi nhân cảm thán nói: “Sai rồi, vì thơ bán chẳng được mấy đồng, nên không có khả năng để thành “nhà”. ”

HÃY BÁO VỚI VỢ TÔI

Cô giúp việc hơn hờ chạy vào phòng nghiên cứu của học giả nói: “Thưa ngài, một đứa con trai! Bà nhà đẻ rồi ạ!”

Học giả: “Việc như thế, sao lại làm phiền tôi, vợ tôi không có nhà à?”.

NÓI QUÁ LỜI

Một người đàn ông phẩm hạnh không tốt, không làm việc lương thiện, chỉ suốt ngày rượu chè. Đến khi chết, vợ anh ta tuy hàng ngày rất căm ghét, nhưng cũng không thể không đứng trước linh cữu để lễ tạ những người đến viếng. Khi nghe bài điệu văn của người bạn, có một đoạn như sau: “Ông tính tình thuần hậu, phẩm hạnh khiêm ưu, chăm sóc gia đình dạy dỗ con cái, cần kiệm chất phác, giúp đỡ người hèn yếu, không ai là không yêu quý...”.

Vợ người đàn ông nói nhỏ với đứa con trai đang đứng bên cạnh: “Con nhanh đến xem, người nằm trong quan tài có phải là cha con không?”.

KHÔNG PHẢI HÙA THEO NỮA

Sau bữa trưa, ông chủ rất vui vẻ trở về phòng làm việc của nhân viên, kể lại cho họ nghe mấy câu chuyện cười ông ta nghe được ở nhà ăn, ngoài một cô nhân viên ra, còn lại tất cả đều ôm bụng cười.

Ông chủ nói với cô nhân viên: “Sao thế? Chẳng lẽ cô không có một chút cảm giác hài hước nào hay sao?”

Cô nhân viên đáp: “Tôi chẳng cần cười, dù sao thì tuần sau tôi cũng rời khỏi đây rồi!”.

GIỮ LÂU DÀI

Ông A có nhà cho thuê, nhưng giấy quản cáo dán lên đều bị trẻ con bóc mất, cảm thấy rất phiền toái, cuối cùng ông cũng nghĩ ra được một biện pháp hay.

Ông ta lấy một tấm ván, dùng sơn viết mấy chữ lớn: “Nhà tốt cho thuê”, đóng chặt lên tường nhà, lắm bả một mình, như vậy có thể giữ được ba năm!